

З ЮРИДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

Справа № 524/8701/15-к

ВИРОК ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

15.02.2016 р. Автозаводський райсуд м. Кременчук Полтавської області в складі:

головуючого судді – Гафяк В.М.
з участю секретаря Шпунтової А.С.
прокурора Ярмишка А.С., Ганжі М.В.
потерпілих – ОСОБА_1, ОСОБА_2
представників потерпілих ОСОБА_3, ОСОБА_4
обвинуваченої – ОСОБА_5
захисника ОСОБА_6
представника цивільного відповідача – ОСОБА_7

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Кременчук кримінальне провадження №12014170090002045 відносно ОСОБА_5 ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженки ІНФОРМАЦІЯ_2, українки, громадянки України, ІНФОРМАЦІЯ_3, одруженої, на утриманні малолітня дитина, не працюючої, зареєстрованої: ІНФОРМАЦІЯ_4, проживаючої ІНФОРМАЦІЯ_5, не судимої,
за ст. 140 ч. 1 КК України, –

ВСТАНОВИВ:

24.03.2014 р. ОСОБА_8, ІНФОРМАЦІЯ_6, була в плановому порядку госпіталізована до хірургічного відділення Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського, м. Кременчук, вулиця 40 років Жовтня, б.60/1, з метою хірургічного лікування наявного у неї захворювання: жовчнокам'яної хвороби, хронічного калькульозного холециститу. Цього ж дня було проведено оперативне втручання ОСОБА_8 з приводу видалення жовчного міхура (лапароскопічна холецистектомія), дренивання

черевної порожнини, операція № 189 від 24.03.2014 р., 27.03.2014 р. ОСОБА_8 було відпущено додому на ніч згідно з поданою нею заявою у зв'язку з сімейними обставинами.

28.03.2014 р. приблизно о 11 год 30 хв ОСОБА_8 прибула для планової перев'язки до хірургічного відділення Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського за адресою м. Кременчук, вулиця 40 років Жовтня б.60/1. Під час проведення перев'язки та огляду післяопераційної рани в перев'язувальній кімнаті хірургічного відділення вказаної лікарні вона поскаржилася лікуючому лікарю ОСОБА_9 на підвищення температури тіла до 37,5° С і прискорене серцебиття, на що лікар запропонував їй прийняти таблетки – антибіотик «Цифран СТ». Але оскільки таких таблеток у неї не було, а були лише ампули для ін'єкцій – антибіотик «Емсеф», лікар дозволив їх вжити. Після огляду операційна медична сестра ОСОБА_10 привела ОСОБА_8 до чергового поста хірургічного відділення, де знаходилась чергова медична палатна сестра хірургічного відділення цієї лікарні обвинувачена ОСОБА_5, та передала останній ліки, а саме ампули препарату «Емсеф» для ін'єкцій, і усно повідомила, що введення цього препарату було погоджено з лікуючим лікарем.

Обвинувачена ОСОБА_5, отримавши зазначений медичний препарат без призначення лікуючого лікаря (у листку лікарських призначень немає відповідного запису лікаря), всупереч інструкції «Сестри медичної стаціонару палатної хірургічного відділення» та Наказу МОЗ України від 01 червня 2013 р. № 460 «Про затвердження протоколів медичної сестри (фельдшера, акушерки) з догляду за пацієнтом та виконання основних медичних процедур та маніпуляцій», недбало та несумлінно поставившись до своїх обов'язків медичного працівника, ввела ОСОБА_8 внутрішньом'язево розчин антибіотика «Емсеф», після чого у пацієнтки розвинувся анафілактичний шок, який призвів до тяжких ускладнень. Врешті-решт після тривалого лікування 30.07.2014 р. пацієнтка померла від аноксемічно-гіпоксичної енцефалопатії, що супроводжувалася розвитком численних інфарктів головного мозку.

Обвинувачена ОСОБА_5 визнається винуватою у неналежному виконанні медичним працівником своїх професійних обов'язків внаслідок недбалого та несумлінного до них ставлення, що спричинило тяжкі наслідки для хворого, – смерть потерпілої ОСОБА_8, – і підлягає відповідальності за ст. 140 ч. 1 КК України.

Обвинувачена ОСОБА_5, не оспороюючи фактичних обставин і зібраних доказів, свою вину за ст. 140 ч. 1 КК України визнала повністю та підтвердила, що вчинила злочин так і за таких обставин, як це вказано в мотивувальній частині вироку.

Суд, всебічно, повно й неупереджено дослідивши всі обставини вчинення обвинуваченою ОСОБА_5 злочину, встановленого судом, керуючись законом, оцінивши кожен доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, їх сукупність з точки зору достатності та взаємозв'язку, вважає, що винність її повністю підтверджується такими доказами:

– показаннями обвинуваченої ОСОБА_5, яка підтвердила, що 28.03.2014 р. вона перебувала на своєму робочому місці як чергова медична палатна сестра хірургічного відділення, до неї підійшла операційна медична сестра ОСОБА_10 разом з ОСОБА_8 та повідомила, що ОСОБА_8 потрібно ввести препарат «Емсеф», введення препарату узгоджено з лікую-

чим лікарем. Не перевіривши, чи є призначення для введення препарату «Емсеф» у листку лікарських призначень, ОСОБА_8, не зробивши проби, ввела його пацієнці. ОСОБА_8 пішла, а на виході з хірургічного відділення їй стало погано, їй стали надавати медичну допомогу. У ОСОБА_8 почав розвиватись анафілактичний шок, її забрали до реанімаційного відділення;

– висновками комісійної судово-медичної експертизи № 120/к від 07.07.2015 р. встановлено, що з боку палатної медичної сестри ОСОБА_5 мали місце такі порушення: посадової інструкції «Сестри медичного стаціонару палатної хірургічного відділення», де є підпис ОСОБА_5 про ознайомлення з інструкцією; в інструкції, зокрема, вказано: «2.3. Виконує лікарські призначення...», у даному випадку антибіотик «Емсеф» лікарем призначений не був; Наказу МОЗ України від 01 червня 2013 р. № 460 «Про затвердження протоколів медичної сестри (фельдшера, акушерки) з догляду за пацієнтом і виконання основних медичних процедур та маніпуляцій», де, зокрема, в «Протоколі медичної сестри (фельдшера, акушерки) з виконання ін'єкцій», у розділі А2.1.7 «Внутрішньом'язева ін'єкція», зазначено: «...3. Уточнити індивідуальну чутливість до препарату... 7. Звірити напис на упаковці з листом призначення (назва, концентрація, кількість, термін придатності)...»;

– посадовою інструкцією «Сестри медичного стаціонару палатної хірургічного відділення», затвердженою головним лікарем Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського ОСОБА_11, згідно з якою п. 2.3 передбачено, що медична сестра виконує лікарські призначення;

– копією свідоцтва про смерть ОСОБА_8, згідно з якою смерть ОСОБА_8 настала 30.07.2014 р.;

– згідно з висновком комісійної судово-медичної експертизи № 120/к від 07.07.2015 р., смерть ОСОБА_8 настала від аноксемічно-гіпоксичної енцефалопатії з розвитком численних інфарктів головного мозку. Причиною розвитку такого стану стала тяжка форма анафілактичного шоку як відповідь на введення антибіотика «Емсеф» із розвитком гіпоксично-ішемічних ускладнень речовини головного мозку на фоні можливого запізненого початку проведення реанімаційних заходів.

А також іншими доказами в їх сукупності.

При призначенні покарання обвинуваченій ОСОБА_5 суд повною мірою враховує ступінь тяжкості вчиненого нею злочину вперше, всі конкретні обставини у справі в їх сукупності, дані про особу, яка характеризується позитивно, має на утриманні малолітню дитину, її сімейний стан і стан здоров'я.

Обставинами, які пом'якшують покарання обвинуваченої ОСОБА_5, суд визнає повне визнання вини, щире каяття.

Обставин, які обтяжують покарання, судом не встановлено.

Враховуючи викладене, суд призначає обвинуваченій ОСОБА_5 покарання, необхідне і достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів, у межах санкції статті, що передбачає відповідальність за вчинене у формі позбавлення волі.

Водночас суд враховує тяжкість вчиненого обвинуваченою ОСОБА_5 злочину, який є злочином невеликої тяжкості, всі конкретні обставини справи в їх сукупності, дані про неї як особу, яка до кримінальної відповідальності притягується вперше, характеризується позитивно, і дохо-

дить висновку про можливість виправлення її без відбування покарання, звільняє від відбування покарання з випробуванням, відповідно до вимог ст. 75, 76 КК України.

Як встановлено судом, обвинувачена ОСОБА_5 вчинила злочин, який є злочином невеликої тяжкості, до набуття чинності Законом України «Про амністію у 2014 році» від 08.04.2014 р., на момент вчинення злочину мала на утриманні неповнолітню дитину – доньку Єлизавету ІНФОРМАЦІЯ_7, батьківських прав не позбавлялась, засуджується до покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, проти застосування відносно неї амністії не заперечує, надавши суду відповідну письмову заяву, тому вона підпадає під дію ст. 1 п «а» вказаного Закону та підлягає звільненню від відбування покарання.

Потерпілим ОСОБА_1 до Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського заявлено цивільний позов на відшкодування майнової шкоди на суму 69967 грн і моральної шкоди на суму 300000 грн.

Потерпілою ОСОБА_2 до Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського заявлено цивільний позов на відшкодування моральної шкоди на суму 300000 грн.

Суд, розглянувши ці позови, з'ясувавши думку представника відповідача, який при вирішенні позовів покладався на розсуд суду, вважає, що позов потерпілого ОСОБА_1 на відшкодування майнової шкоди підлягає задоволенню в повному обсязі, а позови потерпілих ОСОБА_1 та ОСОБА_2 про відшкодування моральної шкоди підлягають частковому задоволенню.

При вирішенні позовів про відшкодування моральної шкоди потерпілим суд враховує обсяг фізичних і моральних страждань, яких зазнали потерпілі від злочину, характер немайнових втрат, тяжкість вимушених змін у їх життєвих і виробничих стосунках та, виходячи із засад розумності, виваженості та справедливості, вважає за справедливе як відшкодування моральної шкоди стягнути з Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського на користь потерпілих ОСОБА_1 та ОСОБА_2 по 200 000 грн моральної шкоди кожному.

Керуючись ст. 373, 374 КПК України, суд

ухвалив:

ОСОБА_5 визнати винуватою за ст. 140 ч.1 КК України, призначивши покарання 2 роки позбавлення волі.

Відповідно до вимог ст. 75, 76 КК України, звільнити обвинувачену ОСОБА_5 від відбування призначеного покарання з випробуванням, встановивши випробувальний строк тривалістю 1 рік і поклавши на неї обов'язки періодично з'являтися для реєстрації в кримінально-виконавчу інспекцію та повідомляти її про зміну місця проживання і навчання.

На підставі ст. 1 п. «а» Закону України «Про амністію у 2014 році» звільнити ОСОБА_5 від відбування призначеного покарання.

Позов потерпілого ОСОБА_1 до Кременчуцької першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського про відшкодування майнової шкоди задовольнити повністю, стягнувши на його користь з відповідача 69 967 грн.

Позови потерпілих ОСОБА_1 та ОСОБА_2 про відшкодування моральної шкоди задовольнити частково, стягнувши з Кременчуцької першої

міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського на користь кожного з потерпілих по 200 000 грн.

Апеляція на вирок може бути подана до Апеляційного суду Полтавської області через Автозаводський рай суд м. Кременчук протягом 30 днів з дня його проголошення.

Копію вироку негайно після його проголошення вручити обвинуваченій і прокурору.

Суддя:

В. М. Гафяк

Справа № 536/1246/16-ц

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

11.11.2016 р. Кременчуцький районний суд Полтавської області в складі: головуючого судді Клименко С. М.

за участю секретарів Ляш О. В., Дяденко С. В.

представника позивача ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського за довіреністю ОСОБА_2

представника відповідача ОСОБА_3 адвоката ОСОБА_4

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду в залі судових засідань в м. Кременчук справу за позовом ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського до ОСОБА_3 про відшкодування майнової шкоди в порядку регресу

встановив:

02.08.2016 р. позивач, ОСОБА_1 перша міська лікарня ім. О. Т. Богаєвського, звернувся до суду з позовом до ОСОБА_3 про відшкодування майнової шкоди в порядку регресу.

Обґрунтовуючи позовні вимоги, позивач посилається на те, що ОСОБА_3 в березні 2014 р., працюючи на посаді медичної палатної сестри хірургічного відділення ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського, неналежно і недбало ставлячись до своїх професійних обов'язків, спричинила тяжкі для хворого наслідки і смерть потерпілої ОСОБА_5, за що вироком Автозаводського районного суду міста Кременчука від 15.02.2016 р. була визнана винною у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ч ст. 140 КК України, та з ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського було стягнуто на користь потерпілих матеріальну шкоду в сумі 69967 грн і моральну – в сумі 400000 грн, що повністю виконано – лікарня сплатила потерпілим 469967 грн.

Просили суд на підставі ч. 1 ст. 1191, ч. 1 ст. 1172 ЦК України, ст. 130, п. 3 ст. 134 КЗпП України стягнути з ОСОБА_3 на користь ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського як компенсацію за заподіяну нею матеріальну і моральну шкоду в сумі 469967 грн.

У судовому засіданні представник позивача ОСОБА_2 позов підтримала та просила задовольнити, обставини та підстави цього пояснила так, як це викладено в заяві.

Представник відповідача ОСОБА_4 в судовому засіданні позов визнала частково, не заперечувала проти стягнення з відповідача ОСОБА_3 компенсації майнової шкоди в розмірі її середньомісячного заробітку, який вона мала на час роботи в ОСОБА_1 першій міській лікарні ім. О. Т. Богаєвського.

Вважає, що відповідач не може нести повну матеріальну відповідальність перед позивачем, оскільки, згідно з положенням ч. 2 ст. 130 КЗпП України, при покладанні матеріальної відповідальності права і законні інтереси працівників гарантуються шляхом встановлення відповідальності тільки за заподіяну пряму дійсну шкоду та лише в межах і порядку, передбачених законодавством.

Просила, відповідно до ст. 137 КЗпП України, врахувати майновий стан відповідача, те, що вона вже має на утриманні малолітню доньку та щойно народила сина, що їй визнано винною у вчиненні злочину невеликої тяжкості, що цей злочин не є корисливим, і те, що прямої майнової шкоди позивачу вона не заподіяла.

Суд, заслухавши пояснення уповноважених представників сторін, дослідивши подані сторонами докази та оцінивши їх з точки зору відповідності вимогам належності та допустимості, доходить таких висновків.

Відповідно до ч. 3 ст. 10, ч. 1 ст. 11 ЦПК України, суд розглядає цивільні справи не інакше як за зверненням фізичних чи юридичних осіб, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах встановлених ними вимог і на підставі доказів сторін та інших осіб, які беруть участь у справі.

Згідно з ч. 1 ст. 60 ЦПК України, кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підстави свої вимог і заперечень, крім випадків, передбачених ст. 61 цього Кодексу. Частиною 4 ст. 60 ЦПК України передбачено, що доказування не може ґрунтуватися на припущеннях. Рішення повинно бути законним і обґрунтованим, ухваленим на основі повно і всебічно з'ясованих обставин.

Судом встановлено, що ОСОБА_6, прізвище змінено на ОСОБА_3 в зв'язку з реєстрацією шлюбу, відповідно до наказу № 16-вк від 29.01.2010 р., зарахована на посаду сестри медичної хірургічного відділення ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського 01.08.2006 р. (наказ № 129-вк) від 17.07.2006 р. та звільнена з роботи 24.04.2014 р. за ст. 38 КЗпП України) за власним бажання (наказ № 74-вк від 12.04.2014 р.).

Відповідно до вироку Автозаводського районного суду міста Кременчука Полтавської області від 15.02.2016 р., який набрав законної сили 28.04.2016 р., ОСОБА_3 визнана винуватою та засуджена за ч. 1 ст. 140 КК України за те, що, працюючи черговою медичною сестрою хірургічного відділення ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського, 28.03.2014 р. недбало та несумлінно поставилася до своїх обов'язків медичного працівника та ввела ОСОБА_5 внутрішньом'язево розчин антибіотика, що призвело до тяжких ускладнень, від чого 30.07.2014 р. настала її смерть. Від відбування призначеного судом покарання ОСОБА_3 була звільнена на підставі Закону України «Про амністію в 2014 році». Крім того, з позивача ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського було стягнуто як компенсацію завданої потерпілим матеріальної шкоди в сумі 69967 грн і моральної – 400000 грн. Відповідно до постанови державного виконавця Автозаводського відділу державної виконавчої служби міста Кременчук про закінчення виконавчого провадження від 11.07.2016 р., потерпілому ОСОБА_7 позивач сплатив 69967 грн майнової шкоди та 200000 грн моральної шкоди та ОСОБА_8 – 200000 грн моральної шкоди.

Отже, позивач у порядку, передбаченому ч. 1 ст. 1172 ЦК України, згідно з якою юридична або фізична особа відшкодовує шкоду, заподі-

яну їх працівником під час виконання ним своїх трудових (службових) обов'язків, сплатив потерпілим шкоду, спричинену відповідачем.

Частиною першою ст. 1191 ЦК України передбачено, що особа, яка відшкодувала шкоду, завдану іншою особою, має право зворотної вимоги (регресу) до винної особи у розмірі виплаченого відшкодування, якщо інший розмір не встановлений законом.

Працівники несуть матеріальну відповідальність за шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації внаслідок порушення покладених на них трудових обов'язків, як визначено частиною першою ст. 30 КЗпП України.

Коли шкоду заподіяно діями працівника, які мають ознаки діянь, переслідуваних у кримінальному порядку, працівники несуть матеріальну відповідальність у повному обсязі шкоди, заподіяної з їх вини підприємству, установі, організації (п. 3 ч. 1 ст. 134 КЗпП України).

Аналіз зазначених норм матеріального і процесуального права та встановлені в судовому засіданні обставини дають суду підстави для висновку про обґрунтованість і законність заявлених позовних вимог, тому суд задовольняє їх у повному обсязі.

Посилання представника відповідача ОСОБА_4 на те, що відповідач не може нести повну матеріальну відповідальність перед позивачем, згідно з положеннями ч. 2 ст. 130 КЗпП України, якими передбачено, що при покладанні матеріальної відповідальності права і законні інтереси працівників гарантуються шляхом встановлення відповідальності тільки за заподіяну пряму дійсну шкоду та лише в межах та порядку, передбачених законодавством, помилкові, оскільки це загальні підстави матеріальної відповідальності працівників перед підприємством, з яким вони перебувають у трудових відносинах, а є спеціальна норма п. 3 ч. 1 ст. 134 КЗпП України, яка регулює матеріальну відповідальність працівників, дії яких мають ознаки діянь, переслідуваних у кримінальному порядку, і це повна матеріальна відповідальність. Відповідач ОСОБА_3, як встановлено судом, вироком суду визнана винуватою за дії, які вона вчинила, перебуваючи з позивачем у трудових відносинах, та які спричинили матеріальну і моральну шкоду потерпілим, яку відшкодував потерпілим позивач.

Також суд не враховує матеріального становища відповідача, на що посилається представник відповідача, керуючись положення ч. 4 ст. 1193 ЦК України про те, що суд може зменшити розмір відшкодування шкоди, заподіяної фізичною особою, з урахуванням її матеріального становища, крім випадків, коли шкоди заподіяно вчиненням злочину.

Оскільки позов задоволено, то, відповідно до ст. 88 ЦПК України, суд стягне з відповідача судовий збір на рахунок держави в сумі 7049 грн 51 коп., від сплати якого був звільнений позивач при зверненні до суду з позовом.

Керуючись ст. 10, 11, 88, 209, 212, 214, 215, 218 ЦПК України, суд

вирішив:

Позов ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського до ОСОБА_3 про відшкодування майнової шкоди в порядку регресу задовольнити.

Стягнути з ОСОБА_3 на користь ОСОБА_1 першої міської лікарні ім. О. Т. Богаєвського в порядку регресу матеріальну шкоду в сумі 469967

(чотириста шістдесят дев'ять тисяч дев'ятсот шістдесят сім) гривень і на рахунок держави – судовий збір у сумі 7049 (сім тисяч сорок дев'ять) гривень.

Рішення може бути оскаржене до Апеляційного суду Полтавської області через Кременчуцький районний суд усіма учасниками процесу протягом десяти днів від дня його проголошення.

Особи, які брали участь у справі, але не були присутні на судовому засіданні під час проголошення судового рішення, можуть подати апеляційну скаргу протягом десяти днів від дня отримання копії цього рішення.

У разі застосування ст. 218 ЦПК України скарга подається протягом десяти днів від дня отримання копії повного рішення.

Суддя

С. М. Клименко